

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 17.02.2020 по 21.02.2020

2020/7

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

Дата прийняття:	18/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	18/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (Конвенція).
Назва:	CASE OF KUNGUROV v. RUSSIA (Application no. 70468/17)
Зміст:	<p>Справа стосувалась відмови органів влади дозволити дружині заявника та їхнім дітям відвідувати його в тюрмі.</p> <p>Заявника було засуджено в листопаді 2016 року за змову у вчиненні шахрайства, призначено покарання у виді 18 місяців позбавлення волі в тюрмі і доставлено до слідчого ізолятора СІЗО №1. Впродовж наступних місяців заявник звертався до судді з проханнями надати дозвіл на побачення зі своєю дружиною та дітьми, але суддя відмовив.</p> <p>В листі, адресованому заявникові, суддя послався на статтю 18 Закону «Про ув'язнення обвинувачених» (the Defendants' Detention Act) та на факт того, що дружина заявника була свідком у кримінальній справі, і що рішення суду проти нього ще не набрало законної сили. Зокрема, в законі не було передбачено положення щодо відвідування тюрем неповнолітніми особами.</p> <p>Посилаючись на статтю 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя), заявник скаржився на відмову у відвідуванні його в тюрмі. На підставі статті 13 Конвенції у поєднанні зі статтею 8 Конвенції, він скаржився на відсутність засобу для перегляду такої відмови.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту) у поєднанні зі статтею 8 Конвенції.</p>
Дата прийняття:	18/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	18/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF ČERNIUS AND RINKEVIČIUS v. LITHUANIA (Applications nos. 73579/17 and 14620/18)

<p>Зміст:</p>	<p>Справа стосувалася відмови національних судів у відшкодуванні заявникам судових витрат, понесених ними в ході адміністративного провадження.</p> <p>У 2015 році на заявників, які були керівниками компаній з надання охоронних послуг в Литві та Латвії, було накладено штраф у розмірі 500 євро на кожного Державною інспекцією з праці (the State Labour Inspectorate) за відсутність публічного розміщення графіків роботи працівників.</p> <p>Заявники оскаржили накладення штрафу в суді, суд постановив рішення на їхню користь.</p> <p>Коли юридична компанія, яка представляла інтереси заявників у трудових спорах, пред'явила рахунок зі сплати 1169 євро та 837 євро відповідно, заявники порушили нові судові провадження, вимагаючи компенсації майнової шкоди у зв'язку із витратами на правову допомогу (представництво).</p> <p>Нижчестоящі суди відмовили у задоволенні позовів заявників через їх необґрунтованість; заявники подали скарги, в яких стверджували, що якби вони сплатили штраф, а не звернулись за захистом своїх прав до суду, це призвело б до значних фінансових втрат для них.</p> <p>Верховний адміністративний суд зрештою підтримав висновки нижчестоящих судів щодо відмови заявникам у компенсації витрат на правову допомогу (представництво).</p> <p>Заявники скаржились на відмову національних судів присудити їм відшкодування судових витрат після вирішення спору на їхню користь, і стверджували, що вони були поміщені в гірше становище, ніж як би вони прийняли рішення не звертатись до суду за захистом своїх прав.</p> <p>ЄСПЛ розглянув дану справу у світлі дотримання пункту 1 статті 6 Конвенції.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) стосовно кожного із заявників.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>18/02/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>18/02/2020 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF OPREA AND OTHERS v. THE REPUBLIC OF MOLDOVA AND RUSSIA</u> <i>(Application no. 36545/06)</i></p>

Зміст:

Справа стосувалася відсутності можливості у заявників отримати доступ до належних їм земельних ділянок та обробляти її, зокрема у зв'язку із примушуванням їх сплачувати орендні платежі.

Заявники проживали в одному із сіл Дубосарського району (Dubăsari district) розташованого на лівому березі річки Дністер, територія якого підконтрольна Республіці Молдова.

На час подачі своєї заяви, заявники мали право власності на сусідні земельні ділянки площею від 0,3 до 4 га, яке вони отримали від молдовських органів влади.

Їхня земля була в межах території, підконтрольної Республіці Молдова, проте розташовувалась через дорогу, яка з'єднувала північну та південну частини самопроголошеної «Придністровської Молдавської Республіки» («ПМР»).

Дорога ж, яка розділяла дві зони, підконтрольні Уряду Молдови на лівому березі річки Дністер, контролювалася органами влади самопроголошеної «ПМР».

Заявники отримували більшу частину своїх доходів саме від обробітку належної їм землі.

Зрештою, право власності на деякі земельні ділянки було передано в порядку продажу, дарування чи спадкування. Додаткові дані кожного із заявників наведені в додатку до рішення ЄСПЛ.

Між 1992 та 1998 роками заявники використовували належні їм земельні ділянки безперешкодно. У 1998 році органи влади самопроголошеної «ПМР» створили контрольно-пропускні пункти задля контролю за переміщенням сільськогосподарської продукції через «прикордонну» дорогу. За твердженнями заявників, контрольно-пропускні пункти дозволили органам влади самопроголошеної «ПМР» застосовувати до заявників різні методи переслідування, такі як перешкоджання у перевезенні знарядь, сільськогосподарської техніки, обладнання та пального, необхідних заявникам для експлуатації їхньої землі. Збір врожаю і перевезення сільськогосподарської продукції став надзвичайно ускладненим, оскільки заявники та члени їхніх сімей часто піддавалися залякуванням і приниженням під час зупинки на контрольно-пропускних пунктах. З того часу заявників було зобов'язано сплачувати різні податки та збори органам влади самопроголошеної «ПМР», що вони і виконували з причини того, що їх засоби для існування залежали від обробітку землі, розташованої через дорогу.

28 січня 2000 року так званий уряд самопроголошеної «ПМР» прийняв постанову «Щодо регулювання земельних відносин в Дубосарському районі», що змушував власників земельних ділянок,

розташованих через дорогу Рибниця-Дубосари, укласти договори оренди з адміністрацією міста Дубосари.

В жовтні 2004 року органи влади самопроголошеної «ПМР» оголосили, що належна заявникам земля була власністю самопроголошеної «ПМР». Заявники могли продовжити обробляти цю землю за умови її оренди у місцевих органів влади самопроголошеної «ПМР».

В лютому 2005 року органи влади самопроголошеної «ПМР» не дозволили заявникам використовувати і обробляти землю. В результаті, заявники понесли втрати у зв'язку із неможливістю використовувати землю на початку сільськогосподарського сезону. Більше того, в подальшому земля роками не оброблялась, що зробило утрудненим повернення її у попередній стан.

Зі слів заявників, їм погрожували накладенням штрафів, санкцій або арештом з боку органів влади самопроголошеної «ПМР» у разі ненадання доказів укладення договору оренди з місцевою адміністрацією самопроголошеної республіки. Заявники також описували випадки, коли органи влади самопроголошеної республіки конфісковували сільськогосподарську техніку тих, хто намагався обробляти свою землю.

Заявники подавали численні скарги до місцевих органів влади самопроголошеної «ПМР» з вимогою надати дозволи на проїзд до своєї землі та обробляти її. У задоволенні їхніх вимог було відмовлено з підстави перебування їх землі у власності самопроголошеної «ПМР».

Заявники також подавали скарги і до законних органів влади Республіки Молдова, які вказали на відсутність засобів змусити органи влади самопроголошеної «ПМР» надати доступ до їхніх земель. Зокрема, заявники звернулись до Генерального прокурора Молдови із проханням розпочати кримінальне розслідування щодо осіб, відповідальних за перешкоджання доступу заявникам до їхніх земель.

Окрім цього, заявники звернулись зі скаргами до посольства Російської Федерації у Молдові та до Організації безпеки та співробітництва в Європі (ОБСЄ), однак їхні дії не мали успіху.

26 квітня 2005 року група землевласників, включно із деякими заявниками, протестувала перед будівлею посольства Російської Федерації в Молдові з вимогою до органів влади втрутитись у ролі гаранта миру та стабільності в регіоні. Аналогічний протест відбувся 11 травня 2005 року.

За інформацією Уряду Молдови, парламент країни прийняв низку законів, направлених на відшкодування мешканцям сіл,

	<p>підконтрольних Молдові та розташованих на лівому березі річки Дністер (в районі, який стосується і цієї справи) втрат у зв'язку із діями органів влади самопроголошеної «ПМР». Відшкодування включало в себе різницю у вартості на природний газ та електроенергію, підвищення пенсійних виплат, надання податкових пільг та пільгових кредитів сільськогосподарським компаніям, що діяли в регіоні, та надання дизельного палива для сільськогосподарської діяльності. Більше того, низка законів та рішень були прийняті між 2004 та 2007 роками, вони передбачали виплату відшкодування мешканцям сіл, які понесли втрати у зв'язку з неможливістю обробляти свої землі у відповідному районі; загальна сума допомоги склала близько 39 млн молдовських леїв (приблизно 2,3 млн євро).</p> <p>У 2006 році органам влади Молдови вдалось домовитись з органами влади самопроголошеної «ПМР» про тимчасову систему реєстрації власників земельних ділянок у відповідній місцевості, що б дозволило їм обробляти землю та звільнитись від сплати платежів самопроголошеній «ПМР». Тимчасова система реєстрації щорічно продовжувалась шляхом перемовин між Республікою Молдова та органами влади самопроголошеної «ПМР».</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Відсутність порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності) Республікою Молдова.</p> <p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції Російською Федерацією.</p> <p>Відсутність порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту) у поєднанні зі статтею 1 Першого протоколу до Конвенції Республікою Молдова.</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції у поєднанні зі статтею 1 Першого протоколу до Конвенції Російською Федерацією.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>18/02/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>18/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF MARILENA-CARMEN POPA v. ROMANIA (Application no. 1814/11)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Справа стосувалася кримінального провадження стосовно заявниці у зв'язку з підробленням нею документів. Заявниця була практикуючим державним нотаріусом до вересня 2010 року.</p>

В листопаді 2003 року вона посвідчила договір купівлі-продажу земельної ділянки між двома компаніями; компанію-продавця представляла І. С.

У 2005 році прокуратура пред'явила заявниці обвинувачення у зв'язку із вчиненням декількох епізодів підроблення, що тривали в часі, стверджуючи, що вона між 31 січня 2003 та 9 лютого 2004 року, діючи як державний нотаріус, підробила декілька договорів купівлі-продажу та посвідчила їх за відсутності сторін, в тому числі угоди, укладені в листопаді 2003 року.

Апеляційний суд заслухав свідчення заявниці, інтереси якої представляв адвокат, а також показання 39 свідків, у тому числі І. С. І. С. під час допиту в суді зазначила, що вона не була присутня в офісі державного нотаріуса під час укладення договору купівлі-продажу 28 вересня 2003 року, і що підпис в угоді належав комусь іншому.

І. С. підкреслила, що вона не мала жодного відношення до компанії-продавця за договором.

Апеляційний суд виправдав заявницю після заслуховування свідків, включно з І. С. та дослідження висновків експертиз підписів договору листопада 2003 року. Суд вказав, що хоча висновком підтверджується той факт, що підпис в угоді не належить І. С., не було жодних інших доказів, які б спростовували твердження обвинуваченої про присутність І. С. під час укладення / підписання договору.

Не погодившись із таким рішенням, прокуратура подала касаційну скаргу, і у червні 2010 року Касаційний суд задовольнив її: скасував рішення апеляційного суду і переглянув справу по суті. Заявниця стверджувала, що всі угоди були підписані сторонами у її присутності, проте Касаційний суд вказав, що висновок експерта, який підтверджував показання І. С., мав вирішальне значення.

Зрештою, Касаційний суд змінив обвинувачення проти заявниці та визнав останню винною у вчиненні одного епізоду підробки, оскільки вона підробила угоду від листопада 2003 року; суд призначив заявниці покарання у виді 6 місяців позбавлення волі умовно з іспитовим строком тривалістю 3 роки.

Суд вказав, що оскільки вина заявниці підтверджена лише щодо одного епізоду підроблення, то правова кваліфікація її діянь має бути змінена з декількох епізодів підроблення, що тривали в часі, на вчинення одного епізоду злочинного діяння.

Остаточне рішення суду було змінено у зв'язку з виправленням явних помилок, однак суд не змінив тривалість іспитового строку, який перевищив встановлений законом строк у 2 роки та 6 місяців.

Заявниця подала екстраординарну заяву про скасування остаточного рішення суду. Вона, зокрема, вказувала, що Касаційний суд змінив правову кваліфікацію її обвинувачення без надання останнього шансу висловити свою позицію з цього приводу або прямо надати показання. Більше того, Касаційний суд встановив заявниці довший іспитовий строк, ніж було передбачено законом. Касаційний суд, засідаючи іншим складом суду, в листопаді 2010 року відхилив екстраординарну заяву заявниці як неприйнятну. Суд не досліджував аргументи заявниці про іспитовий строк. У вересні 2010 року інформацію про заявницю було видалено з реєстру державних нотаріусів у зв'язку з її кримінальним засудженням.

Посилаючись на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 7 Конвенції (ніякого покарання без закону), заявниця скаржилася, що провадження проти неї було несправедливим, і що призначене їй покарання було більш суворим, аніж було дозволено законом.

Оцінка Суду

Суд повторив, що у справі **Júlíus Þór Sigurbórsson v. Iceland** наведені принципи щодо випадків, коли після виправдання особи нижчестоящим судом відбувалося засудження судом останньої інстанції без проведення нового заслуховування безпосередньо обвинуваченого або свідків.

Суд надалі розглянув питання, чи міг Касаційний суд прийняти справедливе рішення у справі заявниці без безпосереднього заслуховування свідка I. C.

Суд підкреслив, що головною відмінністю між рішеннями суду першої інстанції та Касаційного суду було те, що останній суд дійшов висновку, що висновок експерта був здатен сам по собі розвіяти будь-які сумніви щодо вини заявниці. Причини для такого висновку хоч і були лаконічними, проте не здавались свавільними чи явно необґрунтованими, оскільки висновок експерта, який був предметом розгляду, був неоспорюваним науково доведеним фактом.

Заявниця також висловлювала сумніви щодо неупередженості висновку експерта, оскільки він був підготований судово-медичним експертом, який працював у Міністерстві внутрішніх справ. Однак заявниця не навела жодного аргументу, який свідчив би про будь-яке підпорядкування або зв'язки між експертом та суддями і прокурорами, які розглядали її справи, чи з іншою особою, залученою до провадження.

Суд не вбачив елементів, які могли би поставити під сумнів незалежність призначених експертів чи достовірність їхніх висновків.

Суд не був переконаний, що вимоги справедливого суду вимагали перегляду показань І. С. або що Касаційний суд мав обов'язок здійснити позитивні заходи для цієї мети, навіть якщо заявниця не клопотала про повторне заслуховування свідка.

В цьому контексті Суд вирішив, що було належним те, що достовірність та надійність свідчень І. С. не були проблемою, і що записи її свідчень були доступними суддям Касаційного суду.

З урахуванням того, що розбіжності між двома судами стосувались важливості, яка могла бути надана доказовій цінності висновку експерта, а не достовірності та надійності свідчень І. С., Суд взяв до уваги те, що справу заявниці можна відрізнити від інших випадків, коли національні суди в останній інстанції засудили обвинувачених, які попередньо були виправдані, без прямого заслуховування їхніх показань або перегляду свідчень, визнаних належними для засудження.

Насамкінець, щодо скарги заявниці про те, що касаційний суд змінив правову кваліфікацію обвинувачення проти неї без надання їй можливості висловити свою думку з цього приводу, Суд підкреслив, що один епізод підроблення був частиною первинного обвинувачення у декількох епізодах підроблення, що тривали в часі. Заявниця мала можливість надати зауваження та докази щодо кожного з імовірно вчинених нею епізодів злочинних діянь, та відповідно повинна була знати, що її може бути визнано винною у вчиненні одного з таких правопорушень.

Суд дійшов висновку про відсутність порушення статті 6 Конвенції.

Стаття 7 Конвенції (ніякого покарання без закону)

Обидві сторони визнали, що Касаційний суд допустив помилку при розрахунку тривалості іспитового строку заявниці.

Проте подана заявницею екстраординарна заява про скасування відповідного рішення не була ефективним засобом захисту в такому випадку.

Заявниця мала б звернутись до Касаційного суду з клопотанням про виправлення явно суттєвої помилки застосування матеріального права, визначеної власною прецедентною практикою суду. Таке клопотання мало б бути подано відповідно статті 195 попереднього Кримінального процесуального кодексу, проте в матеріалах справи не було підтверджень того, що заявниця вчинила таку дію.

Суд дійшов висновку, що заявниця не вичерпала всі доступні національні засоби правового захисту та визнав її скаргу за цією статтею Конвенції неприйнятною.

Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Скарга заявниці за статтею 7 Конвенції (ніякого покарання без закону) визнана Судом неприйнятною та відхилена.
Дата прийняття:	18/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	18/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF PAVLOVA v. RUSSIA (Application no. 8578/12)
Зміст:	<p>Справа стосувалася незаконності відмови суду у наданні дозволу дружині на побачення з чоловіком, який відбував покарання у виправній колонії, та неможливості оскарження такого рішення. Заявниця у справі – дружина Миколи Юнзеля, який був підсудним у кримінальному провадженні (див. рішення ЄСПЛ у справі «Юнзель проти Росії», заява № 60627/09, 13 грудня 2016 року). У серпні 2009 року заявниця відвідала чоловіка у виправній колонії, де останній відбував покарання.</p> <p>21 жовтня 2010 року Юнзель був переведений до слідчого ізолятора в м. Казані, а провадження щодо розгляду його справи у Верховному суді Республіки Татарстан розпочалося через десять днів. 2 листопада 2010 року заявниці було відмовлено у побаченні із чоловіком.</p> <p>У період з 20 січня 2011 року до 11 листопада 2011 року заявниця неодноразово подавала клопотання до Верховного суду про надання відповідного дозволу, але їй було відмовлено з посиланням на відсутність рішення у справі, яке набуло б статусу остаточного. Надалі вона зверталася зі скаргами до голови Верховного суду Республіки Татарстан та голови Верховного суду Російської Федерації на відсутність обґрунтованості відмови суддею у наданні дозволу на її побачення з чоловіком. Зокрема, заявниця стверджувала, що суддя Н. не наводила жодних підстав для обґрунтування відмови та посилалася на нормативно-правові акти, що обмежували право члена подружжя на побачення із засудженим до винесення рішення судом. Листи за підписами голови Верховного суду Республіки Татарстан та голови Верховного суду Російської Федерації містили посилання на попередні листи щодо відмови у задоволенні клопотання з аналогічним обґрунтуванням.</p> <p>25 листопада 2011 року заявниця подала скаргу на рішення судді Н. до Судової палати у кримінальних справах Верховного суду</p>

	<p>Республіки Татарстан, у задоволенні якої рішенням від 21 грудня 2011 року було відмовлено.</p> <p>29 грудня 2011 року голова Верховного суду Республіки Татарстан письмово поінформував заявницю про те, що до моменту проголошення остаточного рішення у справі будь-які побачення з її чоловіком заборонені. Тільки 29 березня 2013 року заявниця змогла знову побачитися зі своїм чоловіком.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту) у поєднанні зі статтею 8 Конвенції.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	18/02/2020
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>18/05/2020 (Палата)</p> <p>Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF JIDIC v. ROMANIA (Application no. 45776/16)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявник – громадянин Румунії, народився в 1964 році та проживав у м. Бухарест. Справа стосувалася його скарги на те, що при визначенні йому покарання суд не застосував більш м'який новий закон за правопорушення під час керування автомобілем у стані алкогольного сп'яніння.</p> <p>У листопаді 2013 року поліція м. Бухарест розпочала кримінальну справу проти заявника за керування автомобілем у стані алкогольного сп'яніння після скоєння дорожньо-транспортної пригоди у попередньому році. Заявник, професійний водій, зізнався, що випив, сідаючи за кермо, та випадково збив друга машиною.</p> <p>У березні 2015 року заявник клопотав до прокуратури про прискорення провадження у справі та якнайшвидше направлення справи до судового розгляду. Він, зокрема, стверджував, що не міг працювати з 16 липня 2012 року, оскільки його відсторонили від керування автомобілем. Враховуючи вік, він не міг перекваліфікуватися для заняття іншою професією, і йому не вистачало фінансових ресурсів. Крім того, він зробив усе можливе, щоб прискорити розслідування у справі, серед іншого, визнавши з самого початку вчинення злочину, який розслідувався.</p> <p>У жовтні 2015 року Бухарестський районний суд визнав заявника винним у керуванні автомобілем у стані алкогольного сп'яніння та застосував пункт 1 статті 336 нового Кримінального кодексу, який</p>

	<p>набув чинності в лютому 2014 року, як більш м'який. Заявнику було призначено покарання у вигляді 10 місяців позбавлення волі, з випробувальним терміном у два роки, без будь-якої заборони водіння.</p> <p>За скаргою прокурора Апеляційний суд м. Бухарест скасував це рішення. Він урахував аргумент сторони обвинувачення про те, що вирок заявнику не відповідав тяжкості злочину.</p> <p>У лютому 2016 року апеляційний суд засудив заявника до 3 років і 4 місяців позбавлення волі, з урахуванням зменшення строку ув'язнення на 3 місяці за визнання скоєного злочину, та призначив додаткові покарання. Суд згодом прийняв рішення призупинити виконання покарання у виді позбавлення волі та додаткових покарань з випробувальним терміном на 7 років та встановив період нагляду, який включав заборону водіння. У своєму рішенні апеляційний суд застосував попередній закон, як найбільш м'який за обставин відповідної справи через умови, яких необхідно було дотриматися для призупинення виконання покарання.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Відсутність порушення статті 7 Конвенції (ніякого покарання без закону).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>18/02/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>18/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF MAKDOUDI v. BELGIUM</u> (Application no. 12848/15)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявник – громадянин Тунісу, народився в 1989 році.</p> <p>Справа стосувалася його скарг на запобіжний захід, застосований до нього бельгійською владою, а також 10-річну заборону на в'їзд до країни через його засудження за різні правопорушення, вчинені в Бельгії, та відмову національних органів влади врахувати той факт, що він батько дитини з бельгійським громадянством.</p> <p>Заявник нібито прибув до Бельгії у 2008 році. Він був заарештований у 2009 році, а потім засуджений у 2010 році до 42 місяців позбавлення волі. Він відбував покарання до грудня 2012 року. Тим часом у 2011 році заявник офіційно визнав батьківство щодо дівчинки з бельгійським громадянством, народженої 15 березня 2010 року. У 2011 році щодо заявника відповідним Міністерством було видано наказ про депортацію, слідом за кількома наказами покинути країну,</p>

	<p>останній з яких був виданий у червні 2016 року; заявник повернувся до Тунісу 27 липня 2016 року.</p> <p>Посилаючись на пункт 4 статті 5 (право на оперативне рішення щодо законності тримання під вартою) Конвенції заявник скаржився на те, що засоби захисту, які він застосовував для оскарження законності тримання під вартою в закритому центрі для іноземців в очікуванні на видворення (з 15 травня по 11 вересня 2014 року) не дали змогу національним судам прийняти остаточне рішення з цього питання.</p> <p>Зокрема, керуючись статтею 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя), він скаржився на незаконність ухвалення рішення про його видворення до Тунісу разом із заборону на в'їзд до Бельгії та на відмову національних органів взяти до уваги факт його батьківства щодо дитини, яка народилася на території Бельгії.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність).</p> <p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	18/02/2020
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>18/05/2020 (Палата)</p> <p>Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF CÎNȚA v. ROMANIA (Application no. 3891/19)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Справа стосувалася скарги заявника на те, що його психічний розлад був єдиним фактом, який взяв до уваги суд, постановляючи рішення про опіку над дитиною не на його користь.</p> <p>У липні 2018 року заявник звернувся із позовом до Окружного суду м. Бая-Маре, висунувши позовні вимоги про або визначення місця проживання його чотирирічної доньки разом із ним до проголошення рішення судом про його розлучення дружиною, або ж про встановлення регулярних побачень із дитиною у його будинку.</p> <p>Заявник і його дружина мали психічні розлади, однак на момент розлучення дружина заявника не перебувала на обліку як особа з психічними розладами.</p> <p>У вересні 2018 року суд встановив заявникові години побачення з дитиною, визначив місце проживання дитини з матір'ю, зобов'язав заявника сплачувати аліменти.</p>

	<p>Рішення суду було обґрунтовано медичними показаннями, які свідчили, що заявник мав хронічну форму психічного розладу, а також заявами матері, яка скаржилася, що його поведінка мала агресивний характер. Інші родичі, які брали участь у вихованні дитини, і сама дівчинка також були допитані під час провадження. На обґрунтування заяви заявник стверджував, що рішення національного суду ухвалене суб'єктивно та упереджено і вмотивовано лише фактом його хвороби. Він констатував, що він ніколи не вчиняв насильницьких дій щодо дитини та дружини. Суд апеляційної інстанції залишив апеляційну скаргу без розгляду, аргументувавши, що встановлені судом обмеження на побачення заявника із дитиною підтверджено медичними доказами, заявами свідків, листуванням та відношенням заявника до матері дитини.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).</p> <p>Порушення статті 14 Конвенції (заборона дискримінації) у поєднанні зі статтею 8 Конвенції.</p>
Дата прийняття:	20/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	20/02/2020 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF GURBANOVA AND PASHAYEVA v. AZERBAIJAN</u> (Application no. 26553/08)
Зміст:	<p>Справа стосувалась невиконання рішення суду, постановленого на користь заявників, а також незабезпечення доступу до суду у зв'язку з відмовою національних судів у наданні заявниці правничої допомоги.</p> <p>13 червня 1990 року чоловікові першої заявниці та другому заявникові були надані земельні ділянки.</p> <p>Чоловік першої заявниці помер у 1998 році.</p> <p>У невстановлену дату заявники звернулись до Державного реєстру нерухомого майна, Державного комітету землі та картографії та міського виконавчого органу м. Баку (органи влади) з метою надання їм певних документів, необхідних для реєстрації їхнього права власності на відповідні земельні ділянки.</p> <p>Після відмови органів влади надати відповідні документи заявникам останні спільно звернулись до суду з позовом до вищевказаних органів влади.</p> <p>17 жовтня 2007 року районний суд задовольнив позови заявників та зобов'язав органи влади надати заявникам запитовані документи</p>

	<p>стосовно відповідних земельних ділянок та зареєструвати їхнє право власності на земельні ділянки.</p> <p>На це рішення суду не було подано апеляційних скарг, воно набрало законної сили через місяць з дня ухвалення.</p> <p>У невстановлену дату 2008 року заявники ініціювали цивільне провадження, вимагаючи, окрім іншого, компенсації за невиконання рішення суду від 17 жовтня 2007 року. Рішенням від 4 квітня 2008 року інший районний суд відхилив позов заявників про відшкодування.</p> <p>11 вересня 2008 року Апеляційний суд м. Баку відхилив апеляцію, подану заявниками на рішення суду від 4 квітня 2008 року.</p> <p>У невстановлену дату 2008 року перша заявниця звернулась з касаційною скаргою на рішення Апеляційного суду м. Баку від 11 вересня 2008 року.</p> <p>28 листопада 2008 року апеляційний суд, посилаючись на положення Цивільного процесуального кодексу, повернув касаційну скаргу першої заявниці у зв'язку із тим, що вона не була подана адвокатом.</p> <p>У невстановлену дату перша заявниця звернулась до Апеляційного суду м. Баку з клопотанням про надання їй правничої допомоги, стверджуючи, що вона не мала достатньо коштів для оплати правничих послуг адвоката з питань подачі касаційної скарги.</p> <p>27 січня 2009 року Апеляційний суд м. Баку відхилив клопотання першої заявниці, яка касаційну скаргу на це рішення так і не подала.</p> <p>На час останнього листування з заявниками, рішення районного суду від 17 жовтня 2007 року залишалось невиконаним.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку із невиконанням остаточного рішення щодо обох заявників.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у зв'язку із відмовою в доступі до суду щодо першої заявниці.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>20/02/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>20/05/2020 (Палата)</p> <p>Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF RELIGIOUS COMMUNITY OF JEHOVAH'S WITNESSES v. AZERBAIJAN (Application no. 52884/09)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Справа стосувалася заборони ввезення (імпорту) в країну деякої релігійної літератури представниками громади-заявника.</p>

	<p>Громада-заявник – Релігійна громада Свідків Єгови – була зареєстрована Міністерством юстиції Азербайджану 22 грудня 1999 року.</p> <p>В червні 2008 року Державний комітет по роботі з релігійними об'єднаннями (the State Committee for Work with Religious Associations) (Комітет) заборонив ввезення деякої релігійної літератури громадою-заявником, стверджуючи, що заголовки літератури, про які йшла мова, містили уривки, що мали ворожий характер до інших релігій та переконань.</p> <p>Громада-заявник, посилаючись на положення Конституції та Конвенції в частині свободи віросповідання та вираження поглядів, звернулась до суду з оскарженням рішення Комітету, вимагаючи визнання його незаконним із наступним скасуванням.</p> <p>Проте суд першої інстанції підтримав заборону, накладену Комітетом, обґрунтовуючи свої доводи висновком експерта, який дослідив три заголовки: «Поклоніння Лише Істинному Богові» («Worship the Only True God»), «Чому насправді вчить Біблія?» («What Does the Bible Really Teach?»), «Яка мета життя?» («What Is the Purpose of Life?»). Суд дійшов висновку, що зміст книг підривав взаєморозуміння, толерантність та взаємну повагу між спільнотами різних віросповідань.</p> <p>Наступні скарги громади-заявника були відхилені, у тому числі рішенням Верховного суду від червня 2009 року.</p> <p>Громада-заявник скаржилась на відмову у дозволі на ввезення релігійної літератури, зокрема в контексті дотримання статті 10 Конвенції.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 10 Конвенції (свобода вираження поглядів).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>20/02/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>20/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF NASIROV AND OTHERS v. AZERBAIJAN (Application no. 58717/10)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Справа стосувалася скарг заявників на втручання у їхні права коли вони проповідували як представники Релігійної громади Свідків Єгови.</p>

Всіх заявників було доставлено до відділків поліції після того, як вони проповідували «від дверей до дверей» у трьох схожих випадках впродовж 2010 року: перших двох заявників у березні 2010 року в м. Баку; третього, четвертого та п'ятого заявників у м. Агстафа у квітні 2010 року; шостого та сьомого заявників у м. Сумгаїт в травні 2010 року.

На всіх заявників, за винятком другого заявника, суди першої інстанції у відповідних містах наклали штрафи у розмірі 200 азербайджанських манатів (приблизно 200 євро на час подій) за поширення літератури, яка не була схвалена до ввезення (імпорту) в країну.

Їхні скарги, в яких заявники, зокрема, посилались на різні статті Конвенції, мали різні результати проваджень.

У справі першого заявника апеляційний суд підтримав рішення суду першої інстанції, встановивши, що книги, які перший заявник розповсюджував, були дозволені лише для цілей внутрішнього використання цієї релігійної організації за її зареєстрованою юридичною адресою.

У справі другого заявника апеляційний суд скасував рішення суду першої інстанції та направив справу на новий розгляд; суд першої інстанції за результатами нового розгляду визнав другого заявника винним, проте закрит провадження у справі у зв'язку зі спливом строків давності без накладення штрафу із зобов'язанням повернути конфісковані книги другому заявникові.

У справах третього, четвертого та п'ятого заявників апеляційний суд ухвалив, що всі книги за виключенням тих, що мали назву «Чому насправді навчає Біблія?» («What does the Holy Book really teach?») мають бути повернуті до штаб квартири «свідків Іегови» в м. Баку.

Суд апеляційної інстанції вказав, що окремі книги, які розповсюджували заявники, були заборонені Державним комітетом по роботі з релігійними організаціями (the State Committee for Work with Religious Associations), а залишені книги були дозволені лише для внутрішнього використання релігійною організацією за зареєстрованою юридичною адресою, однак не могли бути розповсюджені в публічних місцях.

У справах шостого та сьомого заявників апеляційний суд скасував рішення судів першої інстанції і встановив, що хоча належні їм книги були заборонені Комітетом, не було встановлено доказів того, що ці заявники їх розповсюджували. Суд закрит провадження у справі та прийняв рішення про повернення конфіскованої власності шостому та сьомому заявникові.

	Третій, четвертий, п'ятий, шостий та сьомий заявники скаржились, що їх затримання та ув'язнення не було законним на порушення пункту 1 статті 5 Конвенції. Зокрема, всі заявники вказували на порушення свого права передбаченого, статтею 9 Конвенції.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) щодо третього, четвертого, п'ятого, шостого та сьомого заявників. Порушення статті 9 Конвенції (свобода думки, совісті та релігії) щодо всіх заявників.
Дата прийняття:	20/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	20/02/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF JAFARZADE v. AZERBAIJAN (Application no. 2515/11)
Зміст:	Справа стосувалась незабезпечення участі заявника у справі про вчинення адміністративного правопорушення, що мало наслідком порушення вимоги справедливого суду. 16 вересня 2010 року друг заявника (Т. Х.) вчинив самогубство, і заявника було допитано того ж дня як свідка у відділку поліції щодо цієї події. Наступного дня поліція доставила заявника до районної прокуратури, де було знову проведено його допит про самогубство друга. Надалі, близько 16 вечора, заявника повернули до відділку поліції, де, за його твердженням, його було піддано жорсткому поводженню. За твердженнями Уряду, після самогубства Т. Х. 16 вересня 2010 року слідчі встановили, що загиблий напередодні мав зустріч із заявником. 17 вересня 2010 року близько 19:00 заявника зупинив офіцер поліції, який пред'явив вимогу надати документи, що посвідчують особу, проте заявник цього не зробив. Надалі заявникові було запропоновано пройти до відділку поліції для проходження процедури ідентифікації. Коли заявник відмовився зробити це, його було доставлено силою до районного відділку поліції. Після того, як особистість заявника була встановлена за допомогою відповідних баз даних, стосовно нього було складено протокол про адміністративне правопорушення у зв'язку із непокорю законній

	<p>вимозі працівника правоохоронного органу. Заявника було звільнено близько 20:30 того ж дня.</p> <p>18 вересня 2010 року справа заявника була направлена до суду, і того ж дня суд призначив заявникові п'ять діб адміністративного арешту за адміністративне правопорушення. Рішення суду було засноване на його зізнанні в залі суду про те, що він відмовився пройти до відділку поліції, коли працівник поліції вимагав пред'явити документи, що посвідчують особу.</p> <p>За твердженнями заявника, на його обличчі та руках були видимі тілесні ушкодження, і він кульгав, однак суддя не поставив питань щодо цього.</p> <p>У невстановлену дату заявник звернувся із скаргою на рішення районного суду від 18 вересня 2010 року, заявляючи, що він був підданий жорсткому поводженню з боку працівників поліції і його зізнавальні свідчення були отримані під тиском. Надалі заявник вказував, що його засудження ґрунтувалось на незаконно отриманих доказах, і що суд першої інстанції не оцінив належним чином їх допустимість та достовірність.</p> <p>14 жовтня 2010 року Апеляційний суд м. Баку відхилив скаргу заявника без оцінки його тверджень про катування та надання зізнання внаслідок тиску. Згідно з протоколом судового засідання заявника було проінформовано про дату та місце його проведення листом та по телефону, проте заявник на засідання не з'явився. Рішення апеляційного суду було остаточним і оскарженню не підлягало.</p> <p>Після скарги, поданої заявником до прокуратури щодо стверджуваного катування його працівниками поліції, слідчий районної прокуратури призначив медичну експертизу.</p> <p>Згідно з протоколом огляду від 27 вересня 2010 року заявник мав подряпини на лівій руці, задній частині шиї, які, з його слів, він отримав 11 та 13 вересня 2010 року під час подій, не пов'язаних затриманням та перебуванням у відділку.</p> <p>15 листопада 2010 року заступник керівника районної прокуратури прийняв рішення про відмову у відкритті кримінального провадження щодо стверджуваного катування. Прокурор зазначив, що наявні докази не вказували на жодні злочинні діяння, і його рішення було обґрунтоване висновками медичної експертизи та показаннями трьох свідків.</p> <p>Заявник не подавав жодної скарги на це рішення.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p>

Дата прийняття:	20/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	20/02/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF ANTONENKO AND OTHERS v. UKRAINE <i>(Applications nos. 45009/13 and 53 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники скаржились на встановлену законом заборону купівлі-продажу або іншим способом відчуження земель сільськогосподарського призначення.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).
Дата прийняття:	20/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	20/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF KREBS v. GERMANY <i>(Application no. 68556/13)</i>
Зміст:	Справа стосувалася скарги заявника на те, що суд, який розглядав його апеляційну скаргу на вирок в одній із справ, визнав його винним у вчиненні злочинів у рамках кримінального провадження, яке ще тривало. В серпні 2010 року районний суд визнав заявника винним у вчиненні шахрайства та підробленні даних під час замовлення ним документів та послуг через мережу «Інтернет» із використанням несправжнього імені та реквізитів банківського рахунку певної особи задля проведення платежів. За результатами судового розгляду заявникові було призначено 10 місяців позбавлення волі без можливості встановлення іспитового строку. Заявник та прокурор звернулись із апеляційними скаргами на вирок суду; пізніше вони до своїх скарг внесли зміни, які стосувались лише покарання. В лютому та квітні 2011 року проти заявника було порушено нове кримінальне провадження після того, як декілька осіб та установ звернулись із заявами про вчинення шахрайства. 17 червня 2011 року поліція провела обшук будинку заявника та вилучила докази, які стосувались нових звинувачень.

	<p>7 та 21 червня 2011 року регіональний суд як суд апеляційної інстанції провів відповідні судові слухання. Під час одного з них суд заслухав показання офіцера поліції П., який розслідував нові обвинувачення у шахрайстві проти заявника. П., зокрема, вказав, що з квартири заявника були вилучені предмети, що були замовлені з використанням підробленої інформації про особу. Під час допиту в судовому засіданні заявник жодним чином не прокоментував нові звинувачення, проте через свого адвоката вказав, що не може нічого згадати.</p> <p>21 червня 2011 року регіональний суд відхилив скарги та підтримав засудження заявника на строк 10 місяців позбавлення волі без встановлення іспитового строку, стверджуючи, зокрема, що він переконаний у вині заявника у зв'язку із вчиненням ним епізодів злочинної діяльності, розслідування яких проводила поліція.</p> <p>Заявник подав касаційну скаргу, у якій зазначив, що апеляційний суд порушив його право на презумпцію невинуватості. Скарги заявника були відхилені.</p> <p>У серпні 2012 року заявника було засуджено за другим звинуваченням у вчиненні шахрайства та підробці даних і призначено покарання загальним строком в 1 рік та 6 місяців позбавлення волі за вчинення обох груп злочинів.</p> <p>В липні 2013 року Федеральний конституційний суд відмовився розглядати скаргу заявника щодо його першого вироку про позбавлення волі на строк 10 місяців.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 2 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	20/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	20/02/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF LIVANČIĆ AND OTHERS v. BOSNIA AND HERZEGOVINA <i>(Applications nos. 15313/15 and 7 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники скаржились на невиконання або затримки у виконанні рішень національних судів.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності) разом із вищевказаною статтею Конвенції у зв'язку із невиконанням або затримкою у виконанні рішень національних судів.

Дата прийняття:	20/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	20/02/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF VUČENOVIĆ AND MALKOČ v. BOSNIA AND HERZEGOVINA (Applications nos. 17760/16 and 57495/17)
Зміст:	Заявники скаржились на невиконання або затримки у виконанні рішень національних судів.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності) разом із вищевказаною статтею Конвенції у зв'язку із невиконанням або затримкою у виконанні рішень національних судів.
Дата прийняття:	20/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	20/02/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF PRAMENKOVIĆ AND OTHERS v. BOSNIA AND HERZEGOVINA (Applications nos. 44114/16 and 47031/16)
Зміст:	Заявники скаржились на невиконання або затримки у виконанні рішень національних судів.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності) разом із вищевказаною статтею Конвенції у зв'язку із невиконанням або затримкою у виконанні рішень національних судів.
Дата прийняття:	20/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	20/02/2020 (Комітет)
Назва:	CASE OF POVAROV v. UKRAINE (Application no. 7220/19)
Зміст:	Заявник скаржився, що тривалість його досудового перебування під вартою була надмірною. Окрім іншого, вказував на відсутність або неналежний розмір компенсації за незаконне затримання чи тримання під вартою.

Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) у зв'язку із надмірною тривалістю досудового тримання заявника під вартою. Порушення пункту 5 статті 5 Конвенції.
Дата прийняття:	20/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	20/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF Y. v. BULGARIA (Application no. 41990/18)
Зміст:	<p>Справа стосувалася зусиль влади розслідувати заяву заявниці про зґвалтування, зокрема, їх нездатності слідувати очевидній лінії розслідування, виявленій за допомогою аналізів ДНК.</p> <p>Пані У. стверджувала, що її зґвалтували на околицях м. Софії 10 липня 2013 року, коли вона їхала провідати друга. Вона викликала поліцію, і відразу було розпочато розслідування. Поліція збрала речові докази як з місця злочину, так і з тіла та одягу заявниці. Було проведено медичне обстеження, яке підтвердило факт зґвалтування. На наступний ранок заявниця була офіційно опитана та дала опис передбачуваного нападника, що дозволило поліції ідентифікувати потенційного підозрюваного, пана Х., чоловіка, який жив у помешканні за кілька сотень метрів від місця зґвалтування. Потім заявниця вказала на нього під час пред'явлення осіб для впізнання. Пан Х. заперечував, що був нападником, та стверджував, що перебував вдома в помешканні під час нападу.</p> <p>Через п'ять місяців результати ДНК-тестів навели на іншого потенційного підозрюваного, пана З., будівельного працівника, який також жив поблизу місця зґвалтування. Слідчий допитав пана З., який заперечував будь-який сексуальний контакт із заявницею. Органи прокуратури вирішили призупинити розслідування у 2016 році, а потім ще раз у 2018 році, встановивши, що хоча твердження заявниці про зґвалтування були достовірними, неможливо було встановити нападника або встановити з будь-якою мірою впевненості, що було вчинено правопорушення. Вони мали сумніви, зокрема, щодо ідентифікації заявницею пана Х., оскільки вона мала проблеми із зором, і виявили, що в будь-якому випадку нього є алібі, підтверджене його другом. Також не було жодних фізичних доказів, що свідчили б, що він відвідував місце зґвалтування. З іншого боку, було виявлено сліди ДНК на одязі</p>

	<p>заявниці, які належали пану З., але це не було достатньою доказовою ознакою того, щоб пред'явити йому обвинувачення, оскільки заявниця не вказала на нього як на нападника. У 2019 році заявниця безуспішно ініціювала судовий перегляд рішення про зупинення розслідування.</p> <p>Заявниця скаржилася, що розслідування зґвалтування тривало з липня 2013 року, а органи влади не встановили та не притягнули до відповідальності нападника. Суд розглянув справу відповідно до статті 3 Конвенції (заборона катування) та статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного життя).</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування).</p> <p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).</p>
Дата прийняття:	20/02/2020
Дата набуття статусу остаточного:	<p>20/05/2020 (Палата)</p> <p>Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
Назва:	<p>CASE OF ZELČS v. LATVIA (Application no. 65367/16)</p>
Зміст:	<p>Заявник – громадянин Латвії, який народився в 1971 році.</p> <p>Справа стосувалася скарги заявника на те, що він був незаконно утримуваний у поліцейській машині в той час коли офіцери склали протоколи про адміністративні правопорушення за керування автомобілем у стані алкогольного сп'яніння, і йому було відмовлено у праві на справедливий суд. У листопаді 2015 року працівники поліції помістили заявника у свій автомобіль. Вони склали звіт про адміністративне затримання та два протоколи про адміністративні правопорушення, один за рух заднім ходом на автомобілі під впливом алкоголю та інший за спричинення дорожньо-транспортної пригоди під час руху заднім ходом, коли автомобіль заявника врізався у інший транспортний засіб. Заявник не погодився з викладеним у протоколах про адміністративне правопорушення і заявив у письмовій формі, що за кермом автомобіля в той час була його дружина.</p> <p>Заявник був звільнений з поліцейської машини трохи менше ніж через дві години.</p> <p>У лютому 2016 року суд першої інстанції визнав заявника винним у пред'явлених обвинуваченнях, засудивши до п'яти діб адміністративного арешту, штрафу у розмірі 850 євро та заборони</p>

	<p>керувати транспортними засобами строком на два роки. Суд виніс вирок, заслухавши показання заявника, його дружини, працівників міліції та подружжя – власників транспортного засобу, з яким відбулося зіткнення.</p> <p>Заявник подав апеляційну скаргу, вказуючи, що його затримали незаконно: не було підстав затримати його за статтею 252 (1) Кодексу про адміністративні правопорушення, оскільки на місці події були складені протоколи про адміністративні правопорушення, його нікуди не відвозили, його особа була відома, і не було потреби перешкоджати продовженню адміністративного правопорушення. Його помістили в автомобіль поліції, позбавивши права виходити з нього або спілкуватися з іншими людьми. Він також стверджував, що свідчення іншої пари та офіцерів поліції були ненадійними і суду не слід було їх розглядати.</p> <p>У червні 2016 року апеляційний суд залишив у силі рішення суду першої інстанції, встановивши, що суд встановив відповідальність заявника на основі всіх доказів у справі, у тому числі показань свідка, повідомлень поліцейських і тесту на алкоголь, зробленого на той час. Суд відхилив вимоги заявника визнати порушення у діях працівників поліції.</p> <p>Заявник стверджував, що його адміністративне затримання 20 листопада 2015 року в автомобілі поліції було незаконним. Він також стверджував, що було порушено його право на справедливий суд і право на допит свідків, оскільки, зокрема, він не зміг допитати співробітників поліції вдруге під час провадження у справі про адміністративне правопорушення.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність).</p> <p>Відсутність порушення пункту 1 та підпункту «d» пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>20/02/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>20/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF VLASTARIS v. GREECE (Application no. 43543/14)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявник у справі стверджував, окрім іншого, про порушення свого права на мирне користування майном у зв'язку з тим, що він отримав компенсації за експропріацію земель, незважаючи на</p>

	<p>встановлення рішенням апеляційного суду остаточного розміру компенсації.</p> <p>Заявник у справі був власником земельної ділянки загальною площею 1154 кв. метра, на території якої були розташовані колишній будинок його родини, сад і будівлі, де були розміщені промислові холодильники та складські приміщення для здійснення заявником професійної діяльності – торгівлі на центральному ринку м. Афіни.</p> <p>У квітні 1992 року муніципальною радою міста було прийняте рішення, опубліковане в офіційній газеті, про створення зеленої зони. Згідно із актом від 6 червня 1995 року № 16/1995 щодо проведення розрахунку розміру компенсації органами державної влади було визначено ще 14 власників прилеглого нерухомого майна, які мали здійснити відшкодування на додаток до відшкодування самим муніципалітетом компенсації за експропріацію заявникові; останній мав отримати компенсацію як від власників прилеглих земельних ділянок за частину експропрійованої землі, так і від муніципалітету міста за іншу частину майна.</p> <p>Суд першої інстанції рішенням від 3 липня 2008 року встановив попередній розмір компенсації за експропріацію, що стосувалася майна заявника.</p> <p>Апеляційний суд рішенням від 30 квітня 2010 року (що оскаржено у подальшому не було) встановив остаточний розмір відшкодування. Однак, компенсація не була виплачена заявникові упродовж 18 місяців, що становило порушення гарантованих Конституцією та Кодексом про експропріацію (строк обраховувався до 1 листопада 2011 року) прав.</p> <p>24 лютого 2012 року заявник звернувся до муніципалітету міста із клопотанням про продовження експропріації, щоб він міг отримати компенсацію, встановлену на підставі рішення апеляційного суду. У задоволенні клопотання заявникові було відмовлено.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>20/02/2020</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>20/05/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF M.A. AND OTHERS v. BULGARIA (Application no. 5115/18)</p>

Зміст:

Справа стосувалася відсутності ефективних гарантій призначеного видворення з мотивів національної безпеки п'яти мусульманських уйгурів до Китаю, де їм нібито загрожувала смерть або жорстоке поводження.

Заявники – п'ять мусульманських уйгурів з Сінцзян-Уйгурського автономного району Китаю – покинули свою країну походження, у зв'язку із пред'явленою підозрою у тероризмі.

Вони були заарештовані в Болгарії після незаконного перетину болгарсько-турецького кордону. Згодом вони подали заяви про надання притулку, проте Державне агентство у справах біженців (the State Refugees Agency) в грудні 2017 року відхилило їхні заяви, рішення про що було підтримане Адміністративним судом Хасково (the Haskovo Administrative Court) в січні 2018 року. Суд дійшов висновку, що заявники не продемонстрували, яким чином вони переслідувались у країні свого походження відповідно вимог Закону про притулок та біженців, або що вони можуть бути піддані ризику будь-якого подібного переслідування.

Заявники також висловили припущення щодо ризику, якому вони були піддані, на підставі широко відомих фактів про ситуацію в їхньому рідному регіоні. Не було також продемонстровано, що будь-які проблеми заявників із органами влади перед виїздом з Китаю мали зв'язок з їх етнічною або релігійною приналежністю.

Водночас голова Державного агентства з національної безпеки в січні 2018 року розпорядився про видворення заявників виходячи з інтересів національної безпеки. Заяви, подані заявниками щодо судового перегляду цього рішення, були відхилені Верховним адміністративним судом у травні 2019 року.

Згідно з рішеннями, наданими Урядом щодо другого, третього та четвертого заявників, Верховний адміністративний суд вказав, що Державне агентство з національної безпеки переконливо продемонструвало, що вони можуть становити загрозу національній безпеці Болгарії, зокрема враховуючи зв'язок з Ісламським рухом Східного Туркестану (the East Turkistan Islamic Movement (ETIM)), який вважався терористичною організацією.

Всесвітній уйгурський конгрес, Міжнародний уйгурський фонд з прав людини та демократії, Amnesty International та декілька членів Європейського Парламенту зверталися до органів влади Болгарії з проханням не видворяти заявників.

Наразі видворення заявників не є можливим у зв'язку із вжиттям ЄСПЛ тимчасового заходу відповідно до Правила 39 Регламенту ЄСПЛ.

Констатоване порушення (стаття):

Мало б місце порушення статті 2 Конвенції (право на життя) Конвенції у разі видворення другого, третього та четвертого заявників до Китаю.

Мало б місце порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) Конвенції у разі видворення другого, третього та четвертого заявників до Китаю.

Постановлено виключити заяву із переліку справ, що стосується першого та п'ятого заявників.

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 17.02.2020 по 21.02.2020/ Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. — Київ, 2020. — Вип. 7. — 28 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на вебсайтах Європейського суду з прав людини:
<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,
<https://hudoc.echr.coe.int>.
2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на вебресурсах Європейського суду з прав людини.
3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua

 @supremecourt_ua